

ПИЕР ДЪО РОНСАР ЕЛЕГИЯ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Подир години шест и седмата година
за мене все така почти докрай измина
далече от копнеж, надежда и любов —
свободно дишам аз и всеки изгрев нов
посрещам несмутен от грижа, от тревога
и във спокоен сън да отпочивам мога.
Единствен господар на своя земен дял,
разхождам се навред, където бих желал,
и взимам си другар духа ми да въздига —
от Платон, Еврипид и Аристотел книга.
Съветници добри, не ме ядосват те
и ведър е човек, когато ги чете —
извеждат моя ум над дребните съблазни,
но без да го смутят с ласкателства напразни!
Наситил дух, след туй обръщам аз очи
към всякакви цветя — в букета им личи
огромна пъстрота от форми непознати,
от багри, от безброй приятни аромати;
картина сякаш аз разглеждам, възхитен,
природата безспир е източник за мен
на чудна красота... И казвам на цветята:
почти за божество би могъл да се смята
човекът, отстранен от оня долен свят
на царедворци — свят с лукавство зло познат.
Веднъж навлизам в лес, из който друг не скита,
а сетне — сред скали; преброждам до насита
гъстака, приютил елени и сърни,
и няма грубост там мира да накърни...
Обичам да вървя покрай реката, гдето
вълна подир вълна се спускат през полето
и слива се вода с водата в устрем нов;
обичам на брега да почна риболов —
догдето дебна миг, за да смутя покоя
на люспестия свят, и с въдицата своя
догдето рибка аз извадя най-подир,

налапала стръвта ми в някой сенчест вир,
щастлив съм и не бих се разменил с велможа,
след целодневен лов добил еленска кожа.
Бих бил щастлив, ако, със порив споделен,
стръвта любовна вас примами както мен —
от погледа ви пих любовната отрова,
но вие за това не сте била готова...
А сетне, Веспер щом забули всичко с мрак,
отправлям аз очи към небесата пак:
със ясни писмена в небето бог тогава
на всички същества съдбите очертава.
Не му е нужен лист, мастило и перо,
за да ни просветли с послание добро:
небесните звезди са буквите, с които
показва той какво във бъдното е скрито.
Но хората нали са смъртни — е, добре,
така е, няма кой в небето да се взре...
А щом съм със сърце от мъка най-обзето,
потърсвам сладък цяр във онзи кът, където
избликва извор свеж и бистър като лед —
под името ви той известен е навред;
от него пия все утеха и забрава,
а той шепти за вас, където преминава:
със музите е тъй — надвиват с лекота
за дълго, ако не завинаги, смъртта...
Сега си мисля как накрая ми се падна
нищожен дар в ответ на любовта грамадна;
в жена да вярваш, то е опит да възпреш
ветрец или портрет в поток да създадеш;
но вярвам, че поне когато възрастта ви
като вълшебник зъл чертите ви преправи,
в косите ви сребро когато проличи
и не блести копнеж във вашите очи,
ще ви вълнуват пак дълбоко стиховете,
написани за вас, и ще ме споменете.
Година седма тъй навършва се, и мен,
Елено, занаяд не ще държите в плен.

*Достигне ли човек до възраст като тази,
природния закон е задължен да спази.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.